

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 27.11.1998

KOM(1998) 660 endelig udg.

98/0312 (CNS)

Forslag til

RÅDETS DIREKTIV

om ændring af direktiv 77/388/EØF for så vidt angår
bestemmelse af betalingspligten for merværdiafgiften

(forelagt af Kommissionen)

BEGRUNDELSE

Indledning

Det nuværende momssystem er indrettet således, at afgiftsprovenuet opkræves direkte af den medlemsstat, på hvis område forbruget af de solgte varer eller tjenesteydelser formodes at finde sted. En direkte allokering af afgiftsprovenuet sikres gennem komplekse regler, der fastlægger stedet, hvor en særlig levering af varer eller tjenesteydelser antages at være forbrugt, og hvor beskatningen derfor skal finde sted.

Systemets indbyggede mekanismer medfører, at erhvervsdrivende, der udøver økonomisk aktivitet inden for Fællesskabet, ofte af afgiftsmæssige årsager er forpligtet til at lade sig registrere og angive og betale afgift i flere medlemsstater.

De erhvervsdrivende, som i fuldt omfang ønsker at benytte de muligheder, som virkeliggørelsen af det indre marked den 1. januar 1993 tilbyder, med fjernelsen af kontrol og administrative procedurer forud for eller i tilknytning til overskridelse af en indre grænse i Fællesskabet, opfatter som oftest opfyldelsen af afgiftsmæssige forpligtelser i flere medlemsstater som en hindring for den frie bevægelighed for varer og tjenesteydelser.

Af samme grund udpegede Kommissionen i et arbejdsdokument af 14. maj 1997 de afgiftsmæssige forpligtelser som et område, der burde undersøges nærmere inden for rammerne af anden fase af SLIM-initiativet (Simpler Legislation for the Internal Market). Kommissionen vurderede, at tiden var inde til at gøre sig overvejelser om, hvilke foranstaltninger til forenkling der kunne lette virksomhedernes byrder på kort sigt.

Denne forenklingsproces indgår tillige i Kommissionens arbejdsprogram fra juli 1996, som først og fremmest sigter på i videst muligt omfang at modernisere og forenkle det nuværende momssystem for at skabe gunstige betingelser for overgangen til en ny momsordning baseret på princippet om et eneste beskatningssted.

Resultaterne af arbejdet er beskrevet i Kommissionens rapport om SLIM-initiativet, som Rådet (det indre marked) godkendte den 27. november 1997. I rapporten anbefales det bl.a. at ændre reglerne om den fiskale repræsentant.

Foranlediget af denne anbefaling har Kommissionen forpligtet sig til at tage lovgivningsmæssige initiativer til at lette reglerne for den fiskale repræsentant. Nærværende forslag, der er et resultat heraf, har været sendt til høring hos et udvalg af erhvervsrepræsentanter. Dette udvalg hilste den af Kommissionen foreslåede løsning velkommen.

Fastlæggelse af, hvilken person der under det nuværende system er betalingspligtig

Efter sjette momsdirektivs artikel 21¹ påhviler pligten til at erlægge afgiften til statskassen som hovedregel den erhvervsdrivende, som udfører afgiftspligtige transaktioner i den pågældende medlemsstat.

Af praktiske årsager gælder der to vigtige undtagelser fra denne hovedregel, nemlig ved trekantshandel², hvor aftageren af en levering af goder obligatorisk bliver betalingspligtig, og ved visse former for tjenesteydelser (undersøgelser, advokatydelser, varetransport inden for Fællesskabet osv.), hvor aftageren er betalingspligtig.

Når bortses fra disse undtagelsestilfælde, påhviler betalingspligten i princippet den afgiftspligtige person, der udfører den afgiftspligtige transaktion. Det gælder, uanset om denne er etableret i indlandet eller ej.

Er den pågældende erhvervsdrivende ikke etableret i den medlemsstat, hvor han udfører den afgiftspligtige transaktion, giver artikel 21 imidlertid medlemsstaterne mulighed for at lade en anden person være pligtig til at betale den pågældende afgift. En fiskal repræsentant eller aftageren af den pågældende levering af goder eller tjenesteydelser kan udpeges til dette formål.

Medlemsstaternes mulighed for at lade betalingspligten påhvile en fiskal repræsentant for den ikke-etablerede afgiftspligtige person eller aftageren af en levering af goder eller tjenesteydelser er begrundet i følgende to hensyn.

Dels skal den ikke-etablerede afgiftspligtige person, som ikke altid har kendskab til lovgivning, sprog, strukturer og administrative procedurer i det land, hvor denne udøver aktiviteten, have mulighed for at delegerede de forpligtelser, der følger af momslovgivningen, til tredjemand eller til aftageren af leveringen af goderne eller tjenesteydelserne. Dels skal den pågældende medlemsstat kunne sikre sig, at de pågældende forpligtelser faktisk opfyldes.

Artikel 21 giver endvidere medlemsstaterne mulighed for at lade en anden person end den betalingspligtige hæfte solidarisk for afgiftens erlæggelse.

De gældende forskrifter for bestemmelse af den betalingspligtige er derfor meget komplekse, og medlemsstaternes mange valgmuligheder medfører, at reglerne konkret anvendes meget forskelligt.

Kommissionen har beskrevet de deraf følgende vanskeligheder i en rapport til Rådet og Europa-Parlamentet om fremgangsmåderne ved beskatning af transaktioner udført af

¹ EFT L 145 af 13.6.1977, s. 1. Direktivet er senest ændret ved direktiv 98/80/EF (EFT L 281 af 17.10.1998, s. 31).

² Der er tale om trekantshandel, når virksomhed A, der er etableret i medlemsstat A, sælger en vare til virksomhed B, der er etableret i medlemsstat B, som dernæst sælger varen videre til virksomhed C, der er etableret i medlemsstat C, og varen transporteres direkte fra medlemsstat A til medlemsstat C. I dette tilfælde kan virksomhed B under visse betingelser fritages fra at lade sig momsregistrere i medlemsstat C. I stedet udpeges virksomhed C som betalingspligtig person.

ikke-etablerede afgiftspligtige personer (KOM(94) 471 endelig udg. af 3.11.1994). Disse vanskeligheder er fortsat aktuelle.

Den første kilde til problemer er identificeringen af den person, som er betalingspligtig for hver enkelt transaktion. Det skyldes, at identificering heraf afhænger såvel af den pågældende transaktionstype, som den medlemsstat, hvori transaktionen udføres.

En anden kilde til problemer, at i det omfang at medlemsstaten kræver udpeget en fiskal repræsentant, påhviler der denne en forpligtelse, som kan variere fra den ene til den anden medlemsstat. I en række medlemsstater skal den fiskale repræsentant godkendes af myndighederne og endog i visse tilfælde indbetale et kautionsbeløb.

Selve begrebet fiskal repræsentant fortolkes meget forskelligt fra den ene medlemsstat til den anden. Det betyder, at de konkrete forpligtelser er forskellige.

Udpegningen af en fiskal repræsentant indebærer endvidere omkostninger for den erhvervsdrivende, som ikke bør undervurderes. En fiskal repræsentant vil således kun acceptere at påtage sig de på den afgiftspligtige person hvilende forpligtelser og ansvar mod et honorar.

Alle disse vanskeligheder opfattes til tider som meget byrdefulde, navnlig af de små og mellemstore virksomheder (SMV'er).

Vanskelighederne er sandt nok ikke nye, men udgør fremover i forbindelse med det indre marked en betydelig hindring for udviklingen af samhandelen inden for Fællesskabet.

Kommissionen opstillede i nævnte rapport en række anbefalinger, der i givet fald ville kunne løse den ikke-etablerede afgiftspligtige persons største problemer. Anbefalingerne gik i retning af en lettelse af de forpligtelser, der påhviler ikke-etablerede afgiftspligtige personer.

Det overordnede princip, som Kommissionen ønskede vedtaget af medlemsstaterne, var, at den afgiftspligtige person (etableret eller ikke) som hovedregel skulle være betalingspligtig, og at undtagelserne herfra (fiskal repræsentant eller aftager) skulle være så få som mulige.

I dag viser det sig dog, at medlemsstaterne ikke i tilstrækkeligt omfang har fulgt anbefalingerne.

Det er derfor logisk, at de erhvervsdrivende på ny har gjort opmærksom på deres vanskeligheder, da de fik mulighed herfor i forbindelse med SLIM-initiativet i oktober 1997.

De foreslåede ændringer

Tanken om, at der for hver enkel type transaktion kun bør være en betalingspligtig person, uanset i hvilken medlemsstat den pågældende transaktion udføres, er opretholdt i nærværende forslag til direktiv. Det sker for at imødekomme de ønsker, der kom til udtryk i forbindelse med SLIM-initiativet og samtidig opretholde princippet om betaling i flere led, som er et centralt element i det fælles moms-system og på ny beskrevet i Kommissionens rapport til Rådet og Europa-Parlamentet om fremgangsmåderne ved beskatning af transaktioner udført af ikke-etablerede afgiftspligtige personer (KOM(94) 471 endelig udg. af 3.11.1994).

Der tages udgangspunkt i det overordnede princip, at den afgiftspligtige person, der udfører den afgiftspligtige transaktion, ligeledes bør være betalingspligtig. Dette gælder, uanset om den afgiftspligtige person er etableret i indlandet eller ej.

Den største fordel ved dette princip er således en mere enkel og harmoniseret fællesskabslovgivning, som kan forstås umiddelbart af alle erhvervsdrivende, således at disse ikke skal bekymre sig om bestemmelse af den betalingspligtige personer.

Princippet vil også betyde et væsentligt fremskridt i retning af en reducere af de erhvervsdrivendes byrder, især for SMV'er.

Den samtidige fjernelse af muligheden for at udpege aftageren af en levering af goder eller tjenesteydelser som betalingspligtig person er berettiget ud fra en betragtning, at der ikke bør udvikles et system med "reverse charge" i strid med princippet om betaling i flere led. Dette har Kommissionen til stadighed givet udtryk for, navnlig i 1994-rapporten om den betalingspligtige person.

Den endelige varemodtager i en trekantshandel, som omhandlet i artikel 28c, punkt E, stk. 3³, aftageren af en tjenesteydelse som omhandlet i artikel 9, stk. 2, litra e)⁴, og den i indlandet momsregistrerede aftager af en tjenesteydelse som omfattet af artikel 28b, punkt C, D, E og F⁵, forbliver dog fortsat betalingspligtige. Det er her tale om meget begrænsede undtagelser fra reglen om, at den afgiftspligtige person er betalingspligtig. Disse undtagelser er endvidere obligatoriske for medlemsstaterne. Derfor hindrer disse ikke en harmoniseret gennemførelse af lovgivningen.

Heller ikke medlemsstaternes mulighed for at lade en anden end den betalingspligtige person hæfte solidarisk for afgiftens erlæggelse fjernes. Det præciseres dog, at muligheden ikke bør give anledning til specifik forskelsbehandling af ikke-etablerede afgiftspligtige personer.

³ Det drejer sig om trekantshandel, når virksomhed A, der er etableret i medlemsstat A, sælger en vare til virksomhed B, der er etableret i medlemsstat B, som dernæst sælger varen videre til virksomhed C, der er etableret i medlemsstat C, og varen transporteres direkte fra medlemsstat A til medlemsstat C. I så tilfælde kan virksomhed B under visse betingelser fritages fra at lade sig momsregistrere i medlemsstat C. I stedet udpeges virksomhed C som betalingspligtig person.

⁴ Tjenesteydelser, såsom reklame-, projekterings- eller advokatvirksomhed samt bank-, finansierings- og forsikringstransaktioner.

⁵ Tjenesteydelser i form af transport af goder inden for Fællesskabet og dertil knyttede tjenesteydelser, tjenesteydelser, der leveres af formidlere, og tjenesteydelser i form af sagkyndig vurdering af eller arbejde udført på løsøregenstande.

De retlige rammer fastlagt i direktiv 76/308/EØF⁶ og 77/799/EØF⁷ om gensidig bistand mellem medlemsstaterne kan derimod ikke fremover retfærdiggøre bestemmelser, der overfører samtlige de forpligtelser, der påhviler den ikke-etablerede afgiftspligtige person, til tredjemand (den fiskale repræsentant). For nuværende gør medlemsstaterne ganske vist kun meget lidt brug af disse bistandsmekanismer. Derfor har Kommissionen for nyligt forelagt et forslag, der sigter på at forbedre disse betydeligt (KOM(1998) 364 endelig udg. af 25.6.1998). Dette vil lette opkrævningen af forfaldne afgiftsbeløb hos en ikke-etableret afgiftspligtig person.

Princippet om, at den ikke-etablerede afgiftspligtige person bør være betalingspligtig, er naturligvis ikke til hindring for, at samme (på linje med en etableret afgiftspligtig person) kan give fuldmagt til tredjemand. Derved kan denne opfylde de i henhold til sjette direktivs artikel 22 på den afgiftspligtige person hvilende forpligtelser. Det kan være nødvendig i de tilfælde, hvor den afgiftspligtige person ikke af sproglige, administrative eller strukturelle årsager selv er i stand hertil. For at sikre gennemsigtigheden skal navnet på en sådan befuldmægtiget obligatorisk meddeles afgiftsmyndighederne, da den befuldmægtigede i sine handlinger over for afgiftsmyndighederne drager den afgiftspligtige person til ansvar.

Muligheden for at udpege en fiskal repræsentant opretholdes i et begrænset antal behørigt berettigede tilfælde. For ikke-etablerede afgiftspligtige personer fra lande, med hvilke der ikke er indgået en aftale om gensidig bistand på linje med Fællesskabets regler fastlagt i direktiv 76/308/EØF⁸ og 77/799/EØF⁹, kan medlemsstaten således opretholde mulighed for at kræve en fiskal repræsentant udpeget som betalingspligtig i den ikke-etablerede afgiftspligtige persons sted. Denne mulighed synes imidlertid ikke berettiget, når det drejer sig om en afgiftspligtig person, som kun udøver aktiviteter, der er fritaget for afgifter i henhold til sjette direktivs artikel 13 og 15, det vil sige, når en egentlig opkrævning og inddrivelse af afgift ikke kommer på tale.

Det skal endvidere præciseres, at nærværende forslag til direktiv ikke på nogen måde tager sigte på at berøre medlemsstaternes beføjelser med hensyn til at bestemme, hvem der er betalingspligtig for importafgiften.

Nærværende forslag får endvidere ingen indvirkning på Fællesskabets egne indtægter hidrørende fra momsen.

⁶ EFT L 73 af 19.3.1976, s. 18.

⁷ EFT L 336 af 27.12.1977, s. 15.

⁸ EFT L 73 af 19.3.1976, s. 18.

⁹ EFT L 336 af 27.12.1977, s. 15.

Konklusion

Iværksættelsen af principperne i nærværende forslag og i forslaget vedrørende fradragsretten (KOM(1998) 377 endelig udg. af 17.6.1998) - som betyder en afskaffelse af tilbagebetalingsproceduren i ottende momsdirektiv (79/1072/EØF) - vil i betydeligt omfang lette de afgiftsmæssige forpligtelser for erhvervsdrivende, der er aktive i flere medlemsstater.

Formålet med forenklingerne er at bidrage til udviklingen af virksomhedernes og især SMV'ers grænseoverskridende aktiviteter under hensyntagen til afgiftsmyndighedernes legitime interesse i at kunne sikre opkrævningen af afgiften.

Nærværende forslag skal endvidere ses som et led i den forenkling og modernisering af det fælles momssystem, som Kommissionen arbejder på for øjeblikket, og som er et led i forberedelsen af indførelsen af en ny momsordning baseret på et eneste beskatningssted.

Det skal bemærkes, at der først kan ske en egentlig forenkling af de ikke-etablerede erhvervsdrivendes forpligtelser, når der er vedtaget en ny momsordning, hvor den afgiftspligtige person kun skal indsende en enkelt angivelse i sin medlemsstat for samtlige dennes aktiviteter i EU.

Beskrivelse af de enkelte bestemmelser i direktivet

Ad artikel 1, nr. 1

Sigtet med dette punkt er foretage en mindre ændring af sjette direktivs artikel 10 for derved at hindre visse former for afgiftsunddragelse i forbindelse med fortløbende leverancer (såsom leverancer af gas, vand og el eller leasing af løsørengstande), som ikke medfører flere på forhånd fastsatte og på hinanden følgende afregninger eller betalinger.

I henhold til den nuværende formulering af artikel 10 forfalder afgiften ved udløbet af de perioder, som disse afregninger eller betalinger vedrører. Hvor der ikke sker afregning, eller hvor den afgiftspligtige person fastholder, at der først skal ske afregning på et tidspunkt langt ud i fremtiden, kan afgiftsmyndighederne være ude af stand til at kræve afgiften erlagt.

Derfor vil afgiften i henhold til den nye formulering af artikel 10 under alle omstændigheder forfalde på årsbasis, bortset fra i de tilfælde hvor der er tale om på forhånd fastsatte og på hinanden følgende afregninger eller betalinger. Fortløbende ydelser vil derfor fremover give anledning til mindst en årlig erlæggelse af afgiften, selv i tilfælde hvor den afgiftspligtige person har aftalt at afregne med et større tidsinterval, eller i tilfælde, hvor der ikke er fastlagt nogen afregning overhovedet.

Ad artikel 1, nr. 2, 3 og 4

Denne artikel ændrer en række bestemmelser i overgangsordningen for beskatningen af samhandelen mellem medlemsstaterne med hensyn til bestemmelse af den betalingspligtige person.

Ad artikel 1, nr. 2

Formålet med denne bestemmelse er at tilpasse formuleringen af artikel 28c, punkt E, stk. 3, sidste led, som en konsekvens af den nye nummerering i artikel 21, hvor nr. 1, litra a), er ændret til nr. 1, litra c).

Ad artikel 1, nr. 3

Med nr. 3 foretages der en fuldstændig nyaffatning af artikel 28g, det vil sige artikel 21, hvortil der henvises.

I henhold til det nye litra a) i artikel 21, nr. 1, er den afgiftspligtige person, der udfører en afgiftspligtig levering af goder eller tjenesteydelser, betalingspligtig. Medlemsstaterne har derfor ikke længere mulighed for at fastsætte, at en anden person (den afgiftspligtige persons fiskale repræsentant eller navnlig aftageren af varerne eller tjenesteydelserne) er betalingspligtig.

Det nye litra b) omhandler tjenesteydelser, for hvilke aftageren som en undtagelse til hovedreglen er betalingspligtig.

Det nye litra c) indeholder de i det tidligere litra a) indeholdte bestemmelser vedrørende trekantshandel, hvorefter den endelige varemottager fortsat er betalingspligtig.

Det nye litra d) indeholder bestemmelserne fra det tidligere litra c).

Det nye litra e) indeholder bestemmelserne fra det tidligere litra d). Medlemsstaterne vil imidlertid fremover ikke have mulighed for at bestemme, hvem der er betalingspligtig. Dette skal under alle omstændigheder være den person, som foretager erhvervelser af varer inden for Fællesskabet.

Efter afslutningen af nr. 1 indføres følgende nye fælles bestemmelser:

Det præciseres, at enhver afgiftspligtig person (etableret eller ikke-etableret), som udpeger en befuldmægtiget til i sit sted at opfylde forpligtelserne i henhold til artikel 22, skal meddele dennes navn til afgiftsmyndighederne. Den afgiftspligtige person er i forholdet til afgiftsmyndighederne ansvarlig for de af den befuldmægtigede foretagne handlinger. Derudover forbliver den afgiftspligtige person under alle omstændigheder betalingspligtig. I fald den afgiftspligtige person ophører med at anvende den befuldmægtigede, skal myndighederne naturligvis have meddelelse herom.

Medlemsstaterne vil fremover kunne kræve, at der udpeges en fiskal repræsentant, når følgende to betingelser begge er opfyldt:

- den afgiftspligtige person, der ikke er etableret i indlandet, er hjemmehørende i en stat, med hvilken der ikke er indgået nogen aftale indeholdende bestemmelser om gensidig bistand på linje med Fællesskabets regler herfor som fastsat i direktiv /308/EØF og 77/799/EØF,
- den afgiftspligtige person udfører transaktioner, bortset fra sådanne som er fritaget for afgift i henhold til sjette direktivs artikel 13 og 15 (for hvilke der ikke skal erlægges moms).

Det drejer sig her om en sikkerhedsforanstaltning, hvorved medlemsstaterne bibeholder muligheden for at inddrive afgift, der skal erlægges af ikke-etablerede afgiftspligtige personer fra lande, med hvilke der ikke findes en aftale om gensidig bistand til inddrivelse.

Endvidere skal medlemsstaterne kunne træffe foranstaltninger til at lade en anden end den betalingspligtige person hæfte solidarisk for afgiftens erlæggelse, når blot dette ikke giver anledning til forskelsbehandling af ikke-etablerede afgiftspligtige personer.

Artikel 21, nr. 2, forbliver uændret. Medlemsstaterne beholder således deres fulde frihed til selv at bestemme, hvem der er betalingspligtig for importafgiften.

Ad artikel 1, nr. 4

Nr. 4 indeholder to ændringer af artikel 28h, det vil sige af artikel 22, hvortil der henvises.

Ad artikel 1, nr. 4, litra a)

Artikel 22, stk. 1, litra c), første led, tilpasses i overensstemmelse med ændringen af artikel 21. Når der henvises til undtagelserne til hovedreglen om, at den afgiftspligtige person, der udfører den afgiftspligtige transaktion, er betalingspligtig, skal der fremover henvises til litra b) og c) i artikel 21, nr. 1.

Ad artikel 1, nr. 4, litra b)

Artikel 22, stk. 7, ændres i overensstemmelse med ændringen af artikel 21. Der henvises herefter alene til artikel 21 som sådan. Det sker af hensyn til de tilfælde, hvor medlemsstaten stadig vil kunne kræve, at der udpeges en fiskal repræsentant (i tilfælde hvor der ikke er indgået aftaler om gensidig bistand til inddrivelse). I andet punktum henvises der endvidere til begrebet solidarisk hæftelse, som ligeledes er omhandlet i artikel 21, nr. 1.

Forslag til
RÅDETS DIREKTIV

om ændring af direktiv 77/388/EØF for så vidt angår
bestemmelse af betalingspligten for merværdiafgiften

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 99,

under henvisning til forslag fra Kommissionen¹⁰,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet¹¹,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg¹², og

ud fra følgende betragtninger:

1. De gældende regler i henhold til artikel 21 i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter - Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag¹³, senest ændret ved direktiv 98/80/EF¹⁴, med hensyn til bestemmelse af betalingspligten for afgiften, medfører alvorlige vanskeligheder for de erhvervsdrivende, navnlig mindre virksomheder;
2. Rådets direktiv 76/308/EØF af 15. marts 1976 om gensidig bistand ved inddrivelse af fordringer i forbindelse med de foranstaltninger, der er finansieret af Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, samt af landbrugsafgifter og told¹⁵, og 77/799/EØF af 19. december 1977 om gensidig bistand mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder inden for området direkte skatter, begge direktiver senest ændret ved akten vedrørende Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse, fastlægger regler for gensidig bistand mellem medlemsstaterne med hensyn til en korrekt påligning af momsen og inddrivelse heraf;

¹⁰ EFT C

¹¹ EFT C

¹² EFT C

¹³ EFT L 145 af 13.6.1977, s. 1.

¹⁴ EFT L 281 af 17.10.1998, s. 31.

¹⁵ EFT L 73 af 19.3.1976, s. 18.

3. medlemsstaterne har ikke i tilstrækkeligt omfang fulgt de anbefalinger i Kommissionens rapport til Rådet og Europa-Parlamentet¹⁶ om fremgangsmåderne ved beskatning af transaktioner udført af ikke-etablerede afgiftspligtige personer, der skulle have lettet de erhvervsdrivendes forpligtelser med hensyn til at bestemme, hvem der er betalingspligtig;
4. det fremgår af rapportens konklusioner, at det ikke vil være nogen løsning at erstatte ordningen for fiskal repræsentant med en "reverse charge"-ordning (aftageren udpeges som betalingspligtig), da en sådan ordning vil være i strid med princippet om betaling i flere led, som er et centralt element i det fælles merværdiafgiftssystem;
5. i Kommissionens rapport om anden fase af SLIM-initiativet (Simpler Legislation for the Internal Market) anbefales det, at mulighederne for at ændre reglerne om fiskal repræsentanten som fastlagt i artikel 21 i direktiv 77/388/EØF undersøges nærmere;
6. den eneste ændring, som reelt kan medføre en større forenkling af det fælles momssystem i almindelighed, men navnlig af bestemmelsen af, hvem der er betalingspligtig, består i at fjerne alle muligheder for at bestemme sidstnævnte overhovedet, og i stedet fastlægge som hovedregel, at kun den afgiftspligtige person (etableret eller ikke-etableret) kan være betalingspligtig og dermed eneansvarlig for afgiftens erlæggelse;
7. når en afgiftspligtig person (etableret eller ikke-etableret) udpeger en befuldmægtiget til i sit sted at opfylde forpligtelserne i henhold til artikel 22 i direktiv 77/388/EØF, skal navnet på den befuldmægtigede meddeles til afgiftsmyndighederne, eftersom denne i sine handlinger over for afgiftsmyndighederne drager den afgiftspligtige person til ansvar;
8. medlemsstaterne vil fortsat kunne kræve, at ikke-etablerede afgiftspligtige personer fra lande, med hvilke der ikke findes noget retligt instrument, der fastlægger regler for gensidig bistand på linje med Fællesskabets regler herom, udpeger en fiskal repræsentant, der således bliver betalingspligtig af afgiften i den ikke-etablerede afgiftspligtige persons sted;
9. denne mulighed kan dog ikke gælde tilfælde, hvor den ikke-etablerede afgiftspligtige person kun udfører aktiviteter, som er fritaget for afgift i henhold til artikel 13 og 15 i direktiv 77/388/EØF;
10. medlemsstaterne opretholder samtlige deres beføjelser med hensyn til at bestemme, hvem der er betalingspligtig for importafgiften;
11. medlemsstaterne vil fortsat kunne træffe foranstaltninger til at lade en anden end den betalingspligtige person hæfte solidarisk for afgiftens erlæggelse, forudsat at dette ikke giver anledning til forskelsbehandling af ikke-etablerede afgiftspligtige personer;

¹⁶ KOM(94) 471 endelig udg. af 3.11.1994.

12. det er hensigtsmæssigt at præcisere bestemmelsen i artikel 10 i direktiv 77/388/EØF for at hindre en række former for afgiftsunddragelse i forbindelse med fortløbende ydelser, som ikke medfører på forhånd fastsatte og på hinanden følgende afregninger eller betalinger;
13. følgelig bør direktiv 77/388/EØF ændres –

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

I direktiv 77/388/EØF foretages følgende ændringer:

- 1) I artikel 10, stk. 2, første afsnit, indsættes som tredje punktum:
"Når der ikke er tale om på forhånd fastsatte og på hinanden følgende afregninger eller betalinger, forfalder afgiften under alle omstændigheder mindst en gang årligt."
- 2) I artikel 28c, punkt E, stk. 3, femte led, ændres "artikel 21, nr. 1, litra a)" til "artikel 21, nr. 1, litra c)".
- 3) I artikel 28g affattes artikel 21 således:

"Artikel 21

Betalingspligtige over for statskassen

Merværdiafgiften påhviler:

- 1) inden for Fællesskabet:
 - a) den afgiftspligtige person, som foretager en afgiftspligtig levering af goder eller tjenesteydelser, bortset fra de i litra b) og c) omhandlede tilfælde;
 - b) aftageren af en i artikel 9, stk. 2, litra e), omhandlet tjenesteydelse eller den i indlandet momsregistrerede aftager af en i artikel 28b, punkt C, D, E og F, omhandlet tjenesteydelse, når tjenesteydelsen leveres af en afgiftspligtig person, der er ikke etableret i indlandet;
 - c) aftageren af leveringen af goderne, når følgende betingelser er opfyldt:
 - den afgiftspligtige transaktion er en levering af goder foretaget under de i artikel 28c, punkt E, stk. 3, omhandlede betingelser,
 - aftageren af leveringen af goder er en anden afgiftspligtig person eller en ikke-afgiftspligtig juridisk person, der er momsregistreret i indlandet,
 - den faktura, der er udstedt af den i indlandet ikke-etablerede afgiftspligtige person er i overensstemmelse med artikel 22, stk. 3;

- d) enhver person, som anfører merværdiafgiften på en faktura eller et dokument, der tjener som faktura;
- e) den person, som erhverver et gode inden for Fællesskabet.

Når den betalingspligtige person har udpeget en befuldmægtiget til i sit sted at opfylde forpligtelserne i henhold til artikel 22, skal denne meddele den befuldmægtigedes navn til afgiftsmyndighederne. Den befuldmægtigede drager i samtlige sine handlinger over for afgiftsmyndigheder den betalingspligtige person til ansvar.

Når den afgiftspligtige levering af goder eller tjenesteydelser foretages af en afgiftspligtig person, der ikke er etableret i indlandet, og der ikke med det land, hvori denne afgiftspligtige person er etableret, findes noget retligt instrument, der fastlægger regler for gensidig bistand på linje med reglerne i direktiv 76/308/EØF og 77/799/EØF, kan medlemsstaterne træffe foranstaltninger til at lade den fiskale repræsentant, der udpeges af den ikke-etablerede afgiftspligtige person, være betalingspligtig af afgiften. Der vil dog ikke kunne udpeges en fiskal repræsentant som betalingspligtig af afgiften, hvis den ikke-etablerede afgiftspligtige person kun foretager leveringer af goder eller tjenesteydelser, der er fritaget for afgifter efter nærværende direktivs artikel 13 og 15.

Medlemsstaterne har mulighed for at lade en anden end den betalingspligtige person hæfte solidarisk for afgiftens erlæggelse, forudsat at dette ikke giver anledning til forskelsbehandling af de ikke-etablerede afgiftspligtige personer;

- 2) ved indførsel: den eller de personer, der af indførselsmedlemsstaten er udpeget eller godkendt som betalingspligtig.”
- 4) I artikel 28h ændres artikel 22 således:
 - a) Stk. 1, litra c), første led, affattes således:

“— enhver afgiftspligtig person - bortset fra de i artikel 28a, stk. 4, omhandlede afgiftspligtige personer - der i indlandet foretager levering af goder eller tjenesteydelser, som giver ham fradragsret, men som ikke er tjenesteydelser, for hvilke afgiften udelukkende påhviler aftageren eller modtageren i overensstemmelse med artikel 21, nr. 1, litra b) og c). Medlemsstaterne kan dog undlade at registrere visse afgiftspligtige personer, der er omhandlet i artikel 4, stk. 3,”

b) Stk. 7 affattes således:

“7. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger med henblik på, at en fiskal repræsentant, som i henhold til artikel 21, nr. 1, betragtes som betalingspligtig i stedet for den afgiftspligtige person, opfylder den i nærværende artikel omhandlede forpligtelse til angivelse og betaling; medlemsstaterne træffer endvidere de nødvendige foranstaltninger med henblik på, at de personer, som i henhold til artikel 21, nr. 1, anses for at hæfte solidarisk for afgiftens erlæggelse, opfylder den i nærværende artikel omhandlede forpligtelse til betaling.”

Artikel 2

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 1. januar 2000. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne tilsender Kommissionen teksten til de nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv, samt en sammenlignende oversigt over, hvilke vedtagne nationale gennemførelsesbestemmelser der svarer til hver af direktivets bestemmelser.

Artikel 3

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

Artikel 4

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den

På Rådets vegne

Formand

ISSN 0254-1459

KOM(98) 660 endelig udg.

DOKUMENTER

DA

09 10 01 02

Katalognummer : CB-CO-98-660-DA-C

Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer

L-2985 Luxembourg